

Av president Thomas S. Monson

Gi akt på den sti din fot skal gå

Når vi ser hen til Jesus som vårt forbilde, og når vi følger i hans fotspor, kan vi vende trygt tilbake til vår himmelske Fader.

Mine kjære brødre og søstre, det er i ydmykhet jeg står foran dere i dag. Jeg ber om deres tro og bønner på mine vegne når jeg skal dele mitt budskap med dere.

Vi tok alle fatt på en fantastisk og viktig reise da vi forlot åndeverdenen og trådte inn på denne ofte utfordrende scene som kalles jordelivet. De primære hensikter med vår tilværelse på jorden er å få et legeme av kjøtt og ben, å få erfaring som bare kunne komme ved adskillelse fra våre himmelske foreldre, og å se om vi ville holde budene. I Abrahams bok kapittel 3 leser vi: "Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt hva Herren deres Gud befaler dem."¹

Da vi kom til jorden, fikk vi med oss den store gaven fra Gud – vår handlefrihet. På tusenvis av måter har vi anledning til å velge selv. Her lærer vi av erfaringens strenge tuktemester. Vi skjelner mellom godt og ondt. Vi skiller mellom bittert og søtt. Vi lærer at avgjørelser bestemmer fremtiden.

Jeg er sikker på at vi forlot vår Fader med et overveldende ønske om å vende tilbake til ham, slik at vi kan oppnå den opphøyelse som han har planlagt for oss, og som vi selv ønsket

så sterkt. Selv om det er opp til oss å finne og følge den vei som vil føre oss tilbake til vår Fader i himmelen, sendte han oss ikke hit uten instruksjoner og veiledning. Han har gitt oss hjelpemidlene vi trenger, og han vil hjelpe oss når vi søker hans hjelp og prøver å gjøre alt i vår makt for å holde ut til enden og oppnå evig liv.

Som rettesnor har vi Guds og hans Sønnns ord i våre hellige skrifter. Vi har råd og undervisning fra Guds profeter. Av største betydning er det at vi er gitt et fullkomment eksempel å følge – vår Herre og Frelser Jesu Kristi eksempel – og vi har blitt bedt om å følge dette eksemplet. Frelseren selv sa: "Kom så og følg meg."² "De gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre."³ Han stilte spørsmålet: "Hva slags menn burde dere være?" Og så svarte han: "Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er."⁴ "Han merket stien og ledet veien."⁵

Når vi ser hen til Jesus som vårt forbilde, og når vi følger i hans fotspor, kan vi vende trygt tilbake til vår himmelske Fader for å bo hos ham for evig. Profeten Nephi sa: "Med mindre et menneske holder ut til enden og følger det eksempel som den levende

Guds Sønn har vist, kan han ikke bli frelst."⁶

Hver gang en kvinne fortalte om opplevelser hun hadde hatt under et besøk til Det hellige land, utbrøt hun: "Jeg gikk der Jesus gikk!"

Hun hadde vært i området hvor Jesus levde og underviste. Kanskje sto hun på en stein han en gang hadde stått på, eller så på en fjellkjede som han en gang hadde stirret på. Opplevelsene i seg selv var spennende for henne, men fysisk å gå der Jesus gikk, er mindre viktig enn å gå *slik* han gikk. Å ta etter hans gjerninger og følge hans eksempel er langt viktigere enn å prøve å spore restene av stiene han vandret langs i jordelivet.

Da Jesus ga en rik mann oppfordringen: "Kom så og følg meg,"⁷ mente han ikke bare at den rike mannen skulle følge ham opp og ned åsene og dalene i landskapet.

Vi trenger ikke å gå ved Genesaret-sjøens strender eller i Judeas bakke-landskap for å gå der Jesus gikk. Vi kan alle gå på veien han gikk når vi, med hans ord i våre tanker, hans ånd i vårt hjerte og hans læresetninger som rettesnor for vårt liv, velger å følge ham på vår reise gjennom jordelivet. Hans eksempel lyser opp veien. Han sa: "Jeg er veien og sannheten og livet."⁸

Når vi gransker veien Jesus gikk, vil vi se at den førte ham gjennom mange av de samme utfordringene som vi selv vil møte i livet.

For eksempel gikk Jesus på skuffelsens vei. Selv om han opplevde mange skuffelser, ble en av de mest gripende fremstilt i hans beklagelse over Jerusalem idet han avsluttet sin offentlige virksomhet. Israels barn hadde forkastet den beskyttende vingen som han hadde tilbudt dem. Da han så ut over byen som snart skulle overlates til ødeleggelse, ble han overveldet av dyp sorg. I sjelekvaler

ropte han: "Jerusalem! Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som blir sendt til deg. Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke."⁹

Jesus gikk på fristelsens vei. Lucifer, den onde, samlet sin største styrke, sitt mest innbydende sofisteri og fristet ham som hadde fastet i 40 dager og 40 netter. Jesus ga ikke etter. Han motsto enhver fristelse. Hans avskjedsord: "Bort fra meg, Satan!"¹⁰

Jesus gikk på smertens vei. Tenk på Getsemane, hvor han var "i dødsangst... og svetten hans ble som bloddråper som falt ned på jorden."¹¹ Og ingen kan glemme hans lidelse på det grusomme korset.

Hver av oss vil gå på skuffelsens vei, kanskje på grunn av en tapt mulighet, en misbrukt evne, en av våre nærmestes valg, eller et valg vi selv gjør. Fristelsens vei vil også være alles vei. Vi leser følgende i kapittel 29

i Lære og pakter: "Og det måtte nødvendigvis være slik at djevelen skulle friste menneskenes barn, ellers kunne de ikke ha sin handlefrihet."¹²

På samme måte vil vi vandre på smertens vei. Som tjenere kan vi ikke forvente noe mer enn Mesteren, som først forlot jordelivet etter stor smerte og lidelse.

Selv om vi vil finne bitter sorg på vår vei, kan vi også finne stor lykke.

Sammen med Jesus kan vi vandre på lydighetens vei. Det vil ikke alltid være lett, men la vår parole være den arv som ble testamentert til oss av Samuel: "Nei, lydighet er bedre enn offer, lydighet er bedre enn fett av værer."¹³ La oss huske at det endelige resultatet av ulydighet er fangenskap og død, mens belønningen for lydighet er frihet og evig liv.

I likhet med Jesus kan vi vandre på tjenestens vei. Jesu liv da han virket blant menneskene, fremstår som en strålende lyskaster av godhet. Han

ga styrke til vanføres lemmer, syn til blinde og hørsel til døve ører.

Jesus gikk på bønnens vei. Han lærte oss å be ved å gi oss den vakre bønningen vi kjenner som Herrens bønn. Og hvem kan glemme hans bønn i Getsemane: "La ikke min vilje skje, bare din?"¹⁴

Andre instruksjoner som er gitt oss av Frelseren, er lett tilgjengelige i Skriftene. I sin Bergpreken ber han oss være barmhjertige, ydmyke, rettfærdige, rene av hjertet og fredsstiftere. Han befaler oss å forsvare vår tro tappert, selv om vi blir latterliggjort og forfulgt. Han ber oss om å la vårt lys skinne så andre kan se det og ønske å prise vår Fader i himmelen. Han lærer oss å være moralsk rene både i våre tanker og våre handlinger. Han forteller oss at det er langt viktigere å samle seg skatter i himmelen enn på jorden.¹⁵

Hans lignelser underviser med kraft og myndighet. Med beretningen om den barmhjertige samaritan lærer

ulærde Guds tjenere og regnet seg som heldige hvis de kunne tilbringe en time i deres selskap.

Deres utseende var ordinært, deres engelsk usikker og litt vanskelig å forstå, deres hjem uhyttdelig. De hadde ikke bil eller fjernsyn. Heller ikke gjorde de noe av det som verden vanligvis vier oppmerksomhet. Likevel trakk de trofaste en sti til døren deres for å ta del i den ånd som fantes der. Deres hjem var en himmel på jorden, og ånden de utstrålte, var ren fred og godhet.

Vi kan også kan ha denne ånd, og kan dele den med verden mens vi vandrer på Frelserens vei og følger hans fullkomne eksempel.

I Ordspråkene leser vi formaningene: "Gi akt på den sti din fot skal gå."¹⁹ Hvis vi gjør det, vil vi ha tro og et ønske om å gå på den vei som Jesus gikk. Vi vil ikke være i tvil om at vi er på en vei som vår Fader vil at vi skal følge. Frelserens eksempel danner et rammeverk for alt vi gjør, og hans ord gir oss en usvikelig rettesnor. Hans vei vil bringe oss trygt hjem. Måtte dette være vår velsignelse. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn, han som jeg elsker, tjener og vitner om. Amen. ■

han oss å elske og hjelpe vår neste.¹⁶ I lignelsen om talentene lærer han oss å forbedre oss og strekke oss etter fullkommenhet.¹⁷ Med lignelsen om det tapte får befaler han oss å redde dem som har forlatt veien og gått seg vill.¹⁸

Når vi gjør vår beste for å sette Kristus i sentrum av vårt liv ved å lære hans ord, ved å følge hans læresetninger og ved å vandre på hans vei, har han lovet å dele med oss det evige liv som han døde for å oppnå. Det finnes ikke noe høyere mål enn dette at vi skulle velge å akseptere hans disiplin og bli hans disipler og gjøre hans arbeid gjennom hele livet. Ingenting annet, ikke noe annet valg vi gjør, vil

få oss til å bli det han kan gjøre oss til.

Når jeg tenker på dem som virkelig har prøvd å følge Frelserens eksempel, og som har vandret på hans vei, tenker jeg på navnene Gustav og Margarete Wacker – to av de mest Kristus-lignende personer jeg noen gang har kjent. De var tyskere som emigrerte til Øst-Canada, og jeg møtte dem da jeg var misjonspresident der. Bror Wacker tjente til livets opphold som frisør. Selv om deres midler var begrenset, ga de alt de hadde. De ble ikke velsignet med barn, men de viste omsorg for alle som kom inn i deres hjem. Lærde og sofistikerte menn og kvinner oppsøkte disse ydmyke,

NOTER

1. Abraham 3:25.
2. Lukas 18:22.
3. 3 Nephi 27:21.
4. 3 Nephi 27:27.
5. Eliza R. Snow, "O, Fader, la mitt hjerte få," *Salmer*, nr. 101.
6. 2 Nephi 31:16.
7. Lukas 18:22.
8. Johannes 14:6.
9. Lukas 13:34.
10. Matteus 4:10.
11. Lukas 22:44.
12. Lære og pakter 29:39.
13. 1 Samuelsbok 15:22.
14. Lukas 22:42.
15. Se Matteus 5, 6.
16. Se Lukas 10:30–37.
17. Se Matteus 25:14–30.
18. Se Lukas 15:4–7.
19. Ordspråkene 4:26.